

ките гръци, то и нашата работа би била свършена. Ние сами нищо не можеме направи! Ако въ Сърбия да би помислиле малко по-сериозно за своите интереси, то и тогава би било добро; но ние видиме, че и между сърбите нѣма съгласие.“ Послѣ това х. Димитаръ ми даде дума, че и той нѣма да вжрви. Това са случи послѣ убийството на князь Михаила. Приготовихъ са да са вжрна въ Бѣлградъ. Нѣкои отъ нашите бжлгаре ми рѣкоха да не хода въ Сърбия, защото било опасно и за мене, и за бжлгарете (?). — »Защо да не хода? Защо да бжде опасно за мене? питахъ азъ. — Азъ твжрде добре познавамъ и Сърбия, и сжрбското правителство, и за това нѣмамъ причини да са боя отъ тѣхъ.“ — »Но въ Сърбия днесъ-за-днесъ е твжрде опасно, защото е убитъ князътъ,“ рѣкоха тие. — »Да ви кажа право, азъ за това и отивамъ, т. е. да вида защо е убитъ князътъ и кой го е убилъ,“ рѣкохъ азъ. Опростихме са, и азъ тржгнахъ за Бѣлградъ. Изъ Букурещъ до Александрия азъ отидохъ заедно съ Стефана Караджата. Изъ пжтътъ азъ говорѣхъ Стефану, че нашата длжностъ е да гледаме да са не побуни народътъ, защото не е време и защото нѣмаме никаква организация. Стефанъ ма увѣряваше, че нито той, нито х. Димитаръ не мислятъ да постжпатъ друго-яче: но когато дойдохъ въ Бѣлградъ и проживѣхъ не повече отъ 15 деня, то са разчу, че х. Димитаръ е преминалъ презъ Дунавътъ съ 150 души »отборъ дружина.“ Повика ма военниятъ министръ и попита ма, ще ли да са побуни народътъ; а азъ му отговорихъ, че са сжмнѣвамъ, защото знаехъ, че 1) не е зель въ това дѣло участие ни единъ отъ по-пжрвите